

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 20.) Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 14 Maj 1854. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B.co. (VIII årgången)

Marskalk Sit Arnaud.

Marskalk Saint Arnaud.

Öfverbefälhafvare för franska hjälptrupperne i Orienten.

Marskalken Armand Jacques Le Roy de Saint Arnaud är född i Paris den 20 Augusti 1801. Den 16 December 1816 inträdde han vid kompagniet Grammont af kongliga lifgardet, men hvilket han, sedan han blifvit löjtnant, lemnade, för att först tjena vid departementslegionen på Corsica, sedan i Rhonemyningens legion och slutligen vid 49:de linieregimentet. Derefter trädde han ur den aktiva tjensten, hvilken under restaurationens fredliga period erbjöd ganska få utsigter till befordran, men inträdde dock den 22 Februari 1831 åter i arméen vid 64 infanteriregimentet. I December samma år befordrad till löjtnant, gick han till det då nyss eröfrade Algirien, hvarest det för honom, likasom för andra krigslustne och efter bedrifter törstande unga officerare erböds tillfälle att utmärka sig. I November 1836 inträdde han i främlingslegionen, vid hvilken han följande året befordrades till kapiten. Tvenne år senare finna vi honom anförtrödt ett större befäl vid samma legion och uti en arméorder berömligt omnämnd, i det han under träffningarne vid Dschidschelli och Bugia hade på ett ovanligt sätt utmärkt sig. År 1840 se vi honom åter omtalad såsom en förträfflig officer för hans tappra förhållande vid intagandet af Mehead och Col de Teniah. Samma år den 25 Augusti blef han chef för en bataljon af 18:de lätta infanteriregementet, en plats, som han i Mars 1841 utbytte med bataljonschefsgraden vid Zuaven. Som sådan utmärkte han sig i åtskilliga träffningar. I synnerhet tillvann han sig marskalken Bugeauds beröm genom ett under träffningen utfördt bajonettanfall, hvilket den 30 April 1841 egde rum vid Mehead, och likaledes gaf general Baraguay d'Hilliers honom stora loford för hans välförhållande under andra expeditionen mot Medeah och Milianah. Samma år utmärkte sig Saint Arnaud under tåget till Tagdempt, i kampen i Olivskogen, vid intagandet af Thaza och vid Boghar.

Den 25 Mars 1842 befordrades han till öfverstelöjtnant vid 53:e linie-infanteriregimentet och påföljande Juli anförde han en expedition emot Milianah, för att tukta Beni-Buduinerne, hvilka också efter åtskilliga träffningar kufvades. Den 30 Januari 1843 levererade han stammen Beni-Ferrah en träffning, som varade sju timmar, slog den på flykten och förföljde den till ber-

gen, som begränsa Oued-Ferrahs venstra strandbrädd. Den 4 och 5 Februari deltog han i operationerna emot Beni-Menasser. På sitt återtåg derifrån stötte han på en del af denna mäktiga stam, som hade förskansat sig på berget och levererade en träffning i Oued-Harrar-dalen, hvilken varade hela dagen. Öfverhufvud ådagalade han under alla dessa strider, hvilka höll honom fulla sex månader i fält, den största oförskräckthet förenad med den högsta omtanka.

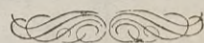
År 1844 erhöll han öfverstes rang och fäktade under general Commans befäl med i slaget vid Delly, hvarest han åter genom energiska mått och steg tillvann sig sitt öfverbefäls beröm. År 1845 utnämndes han till kommandör för främlingslegionen och uppdrogs befälet öfver Orleansvilles division. Man torde påminna sig, att denna stad ligger icke långt aflägsnad från Dabra, hvarest den berömda scherifen Bu-Mazas uppror utbröt. Öfversten bestod talrika träffningar, som alltid utfollos till Fransmännens fördel, med denne höfding och Araber-cheferna, hvilka hade vetat att draga den förre på deras sida, tills Bu-Maza slutligen nödgades underkasta sig. I April 1846 deltog han i heftigen af Aumales operationer. År 1849 genomtågade han Beni-Selimans land och betecknade sin väg med åtskilliga lysande segrar öfver detsamma. Följande året erhöll han kommandot öfver hela provinsen Constantine, och genom hans otrotliga verksamhet dämpades det i detta distrikt utbrutna upproret, ånskönt sträckan, öfver hvilken det spridt sig, utgjorde öfver tre hundra lieus. År 1850 underkastade han Frankrikes välde provinsens mäktigaste emir, Bu-Akkas-Ben-Achur, som ända hittills ännu ingen hade kunnat betvinga. Slutligen i Maj samma år genomtågade han med en kolonn af 7000 man Lilla-Kabyliens berg, afsatte Dschidschelli och und-rkufvade hela det vidsträckt gebitet emellan Bugia och Collo. Detta fälttåg är ett af Algeriska arméens mest lysande, och den under detsamma visade dugligheten förlånade dess anförare divisionsgeneralsgraden.

Återkallad år 1851 till Frankrike utnämndes St. Arnaud detta år till krigsminister, och den 2 Dec. 1852 upphöjdes han af dåvarande presidenten till marskalk af Frankrike, likasom han äfven erhöll säte i senaten — allt detta för de viktiga tjänster han lemnat i den sak, för hvilken han hängifvit sig. Af hvilken beskaffenhet dessa tjänster voro, är i friskt minne och för den ställning, han nu intager som franska

hjelphärens befälhafvare af ingen betydelse.

Marskalkens militära duglighet är utom allt tvifvel. Den har redan genom marskalk Bugeauds intyg blifvit fastställd. Alla omdömen om generalen öfverensstämma deruti, att han besitter en fullkomlig krigskänedom, en säker blick och en rask verksamhet i utförandet af fattade beslut.

Marskalkens utnämmande till öfverbefälhafvare öfver orientaliska armén skedde den 11 Mars, och hans befattning som krigsminister nedlades i marskalkens Vailants händer.

Industri, vår tids uppgift.

Omarbetning efter A. Dietzel.

Kommande tidens historieskrifvare skola uti jernförelsen af vår tid med forna dagar finna ett rikligt ämne att bearbeta, och hvad som är af vida större vikt, de skola göra detta med större framgång än vår tids historiker, hvilka ömsesidigt uttrötligt hvarandra genom strider om fortidens eller nyare tidens företrädare. Vi öfverlemnade afgörandet af denna fråga åt framtiden och inskränke oss här endast till betraktandet af en enda sida af den nyare tiden, af industrin. Låt oss lemna åt Grekerne deras konst, deras bildhuggeri, byggnadskonst och poesi; medgifve vi ock att vår tid uti allt detta framfallstrar lika storartade verk, så måste vi dock tillstå att oss fattas det rena konstnärliga sinne, som genomgick de gamla Grekernas lif, vi måste tillstå att vi uti de flesta grenar af konsten lida brist uppå originalitet, och att vi i allmänhet endast bearbeta det som de gamle lemnat oss uti arf. En sak hafva de dock ej lemnat oss, och detta är industrin. Skulle man såsom bevis häremot vilja anföra de gamla Feniciernes m. fl. äldre folkslags industri, så vore detta liksom skulle man jemföra en liten knutmånglare med ett stort handelshus, hvars affärer sträcka sig till vidt aflägsna länder, och hvars rörelse bringar millioner i omlopp.

Den höga ståndpunkt, som nutidens industri intager, har densamma uppnått genom ett praktiskt användande af naturvetenskaperna, och genom maskinväsendets jättelika tillväxt; dessa tvenne omständigheter hafva, direkt och indirekt, uppå vår tid tryckt en egendomlig prägel.

Redan länge hade man förgäfvat ansträngt sig för att inom byggnadskonsten kunna åstadkomma en annan stil än någon

af de gamla; genom industrin hafva nu flere dylika uppstått, hvilka, då de vunnit vidare utbildning, säkert icke skola sakna hvarken smak eller originalitet. Vi äga nu den bangårds-stil, en krystallpalats-stil, ja till och med mången olika stil för bryggor, hvilka alla låta oss hoppas att inom deras områden med tiden mångt skönt konstverk skall komma att skåda dagen.

Industrin har omgestaltat konsterna, eller uppslukat dem. Målarekonsten bedrivs för det närvarande ofta maschinmässigt, utan att dock det konstnärliga dervid uteslutes så, t. ex. uti lithografiska, lithofaniska, fotografiska samt stål- och kopparsticks-arbeten. Sjelfva musiken föredrages af maskiner (!), och mången musiker har blifvit en maschin, och anser som sin högsta förtjenst att kunna ådagalägga största möjliga färdighet uti öfvervinnandet af de tekniska svårigheterna. Men konstens heliga eld utlocknar dock ej, om äfven flere af dess idkare göra den till en industri och låta sig hänföras af konkurrensen, i stället för att drivas af den heliga gudagöstan; denna bryter sig dock en ny väg, antager en ny form, och i det den uppflammar med ny glans, strålar den ej allenast sjelf herrligare än förr, utan belyser och lifvar äfven den industri, hvars verksamhet den redan har att tacka för så mycket.

Låtom oss betrakta nutidens studie-väsende. Man lefver ej mer det ideala lifvet uti Rom och vid andra konstakademier; man låter för det närvarande de unga männen för konkurrensens skull arbeta uti bronsstakar, papperspressar, dopfuntar af gjutjern, grafkors, gaslampor, necessärer af papper maché och andra dylika industriella föremål, men konsten förqväfvades ej häraf, den odlar industrin i det den bryter sig en ny väg, stiger ned ibland folket, och gör sig till allmänhetens egendom. Ut i vår tid har tekniken räckt handen åt konsten, och båda hafva gemensamt utfört mästerverk, uti hvilka man beundrar ej allenast det konstnärligt sköna, utan äfven den fullkomlighet, hvarmed de stora svårigheterna vid det tekniska utförandet blifvit öfvervunne.

De gamla Grekerne drogo till sina olympiska fester, för att kämpa, dikta och glädja sig åt sina konstnärers odödliga arbeten; från alla jordens länder resa vi till Londons eller New-Yorks industriutställning, för att skåda konstens och teknikens gemensamma segrar.

Och huru står det till med det egentliga lärda studium, med studium af vetenskaper-

na i och för deras egen skull? — Låtom oss se oss omkring vid universiteten. Hvad studerades väl derstädes förut! Theologi, något Juridik, mycket Filologi och åter ingen Theologi; hvilket studium drifves derstädes ifrigast för det närvarande? Juridikkens studium har tilltagit emedan detta är en nödvändig följd af industrins framsteg, Theologin aftager dagligen mer och mer, studium af de gamla språken och af ålderdomskunskapen har nästan upphört, och Filosofin studeras endast i och för sitt bildande moment. Deremot hafva Naturvetenskaperna, Matematiken, m. fl. svingat sig upp till en förut okänd höjd, just emedan dessa vetenskaper företrädesvis äga ett praktiskt värde. Vetenskaperna hafva räckt handen åt industrin, och i det de understödt och äfven till en del skapat densamma, hafva de äfven i och med detsamma förskaffat sig ett oändligt vidsträckt och rikt fält för sin verksamhet.

Allt mer och mer gör sig den praktiska principen gällande, och densamma är just teknikens grundprincip. Det är denna princip som bevekt till och med de mest orthodoxa gymnasier att kasta öfver bord åtminstone en del af den tunga lasten af de gamla språkens studium, och i dess ställe införa studium af de nyare, användbara språken. Äfven Theologin har börjat att allt mer undvika alla dessa forntida spetsfundigheter och formläror, hvilka förut just utgjorde dess glanspunkter, och hvilka inom kristendomen utstrött så mycken split och tvödrägt.

Vid alla läroverk tillkämpa sig naturvetenskaperna den plats som med rätta tillkommer dem, och om detta också sker långsamt i anseende till de många hinder de hafva att öfvervinna, så sker det dock. Moderna gymnasier uppstå, uti hvilka endast läres sådant som hör till en allmän och praktisk bildning, och dessa läroverk uppblomstra hastigt. Huru många praktiska läroanstalter hafva ej uti nyare tider uppstått, huru många Handverksskolor, högre Borgerliga skolor ("Bürgerschulen"), Real- och Tekniska skolor, Tekniska och Polytekniska Institut, samt Handelsskolor! Och alla dessa arbeta gemensamt uppå ett ändamål, det att bilda män som äro skickliga för det merkantila och industriella lifvet. Alla dessa företeelser måste hafva en orsak, och denna består helt enkelt deruti att vissa skolastiska vetenskaper blifvit uppslukade af den tillvexande tekniken och förlorat sitt intresse för lifvet, för hvilket de egentligen aldrig borde hafva ägt något intresse; och svårt, ja omöjligt skall

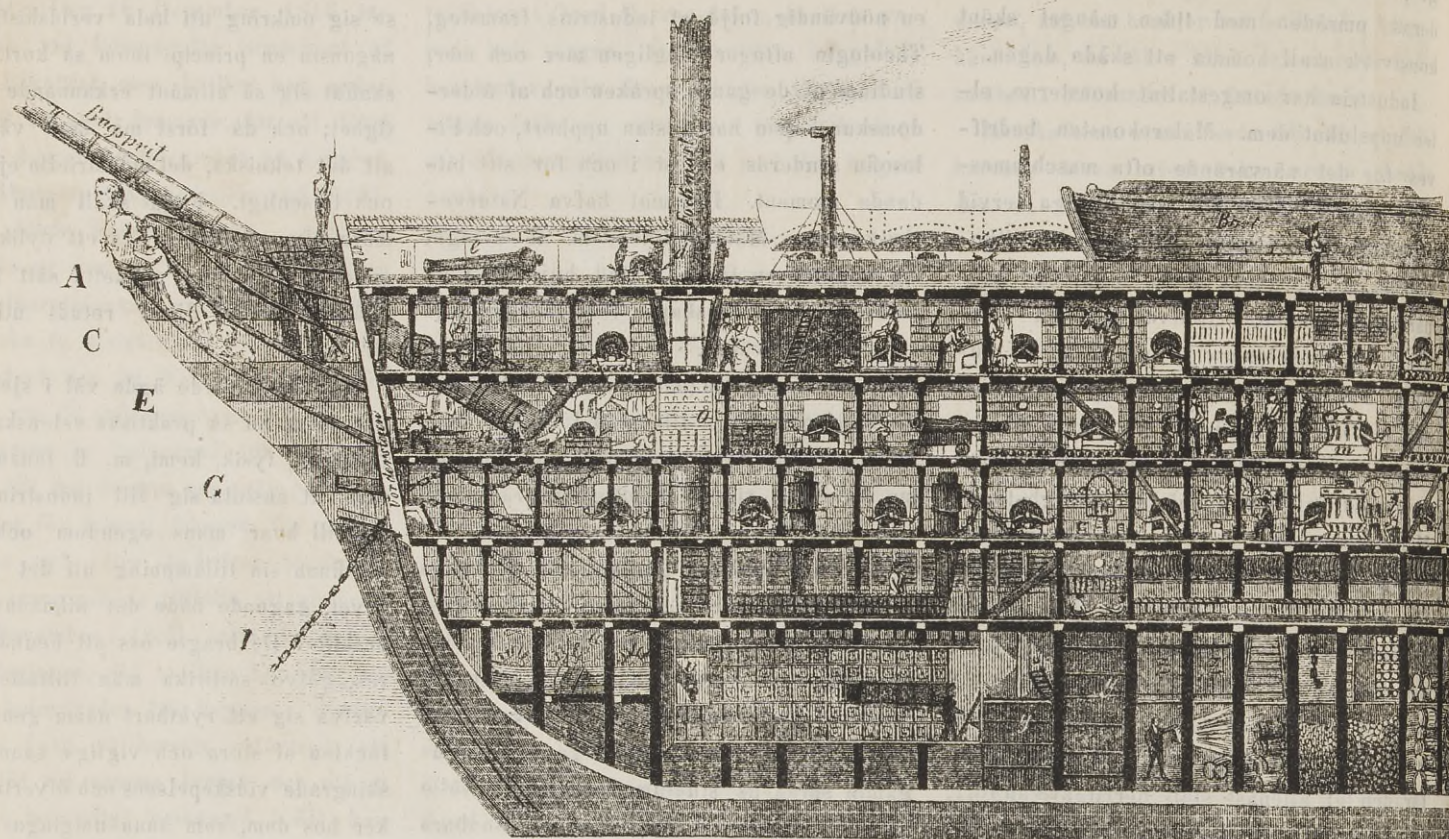
det för dem blifva att åter tillkämpa sig sin fordna plats.

Må man taga uti betraktande den hastighet, hvarmed denna omgestaltning af det allmänna intresset utbreddt sig öfver hela jordklotet, och den höga ståndpunkt hvartill detsamma redan uppsvingat sig; må man se sig omkring uti hela världshistorien om någonsin en princip inom så kort tid förskaffat sig så allmänt erkännande och giltighet; och då först må man våga påstå att det tekniska, det industriella ej är folks- och tidsenligt. Föga skall man vid närmare öfvervägande våga ett dylikt påstående, ty hvad som på detta sätt tillväxer, måste vara djupt rotadt uti folkens lif.

Och hvad värde ägde väl i sjelfva verket dessa nu så praktiska vetenskaper, matematik, fysik, kemi, m. fl. innan de, genom att ansluta sig till industrin, gjorde sig till hvar mans egendom och, genom att finna sin tillämpning uti det praktiska lifvet, gagnade både det allmänna och de enskilda? De bragte oss att beundra naturen, gifvo snillrika män tillfälle att förvärfa sig ett ryktbart namn genom upptäckten af stora och viktiga sanningar, de skingrade vidskepelsens och öfvertrons mörker hos dem, som ännu umgingos med dylika tankar, men dervid blef det, ända till dess de i förening med industrin omskapade världen. De voro otillgängliga för folket, stora, men oslipade diamanter, klumpar af guld för hungriga uti öknen, hvar-est ett stycke bröd varit af vida större nytta. Man skall säga att detta är orättvist. Utan dessa vetenskaper skulle tekniken aldrig hafva kunnat komma så långt som den nu gjort. Vi medgifva gerna detta, och vilja på intet sätt nedsätta dessa vetenskaper. Tvertom förherrligas de derigenom att de erkännas såsom föräldrar till industrin, detta stora barn, som de ej allenast födt utan äfven uppfostrat; föräldrar som visserligen uti sig sjelf äga tillräcklig storhet, men som dock än mera förherrligas genom den glans som återstrålar till dem ifrån deras barn, som de äfven dessutom hafva att tacka för mycket hvad deras egen utbildning vidkommer. Ty hade väl naturvetenskaperna kunnat uppnå denna höjd ifall ej tekniken stått vid deras sida? Tekniken frammanar forskningssinnet, och ofta gör den först genom sina uppfinningar forskningen möjlig.

(Forts.)

"The duke of Wellington."

(I genomskärning.)

Vi hafva uti vårt förra nummer gifvit en planch öfver detta stora krigs-ångskepps yttre; vi äro i dag i tillfälle att gifva en bild öfver det inre af denna sjökoloss.

Den idén, att anbringa en annan mekanism i stället för de vid ångfartyg vanligt begagnade skofvelhjulen, sysselsatte redan länge männer af facket. Man hade redan länge insett skofvelhjulens stora bräcklighet och funnit, att med tvenne hjul icke alltid en jemn rörelse kunde åstadkommas. Vid krigsångare visade sig en ännu större olägenhet. Hjulen och deras öfverbyggnad upptogo en icke obetydlig del af skeppets bredd, hvarigenom icke blott en dyrbar plats gick förlorad, utan de voro jemväl utsatta för att, under striden, blott genom ett enda skott förstöras och derigenom sätta hela skeppet ur stånd att manövrera och sålunda blifva ett lätt byte för fienden. För att afhjelpa detta, måste en mekanism uppfinnas, hvilken lika kraftig som skofvelhjulen och mindre bräcklig kunde hopträngas till

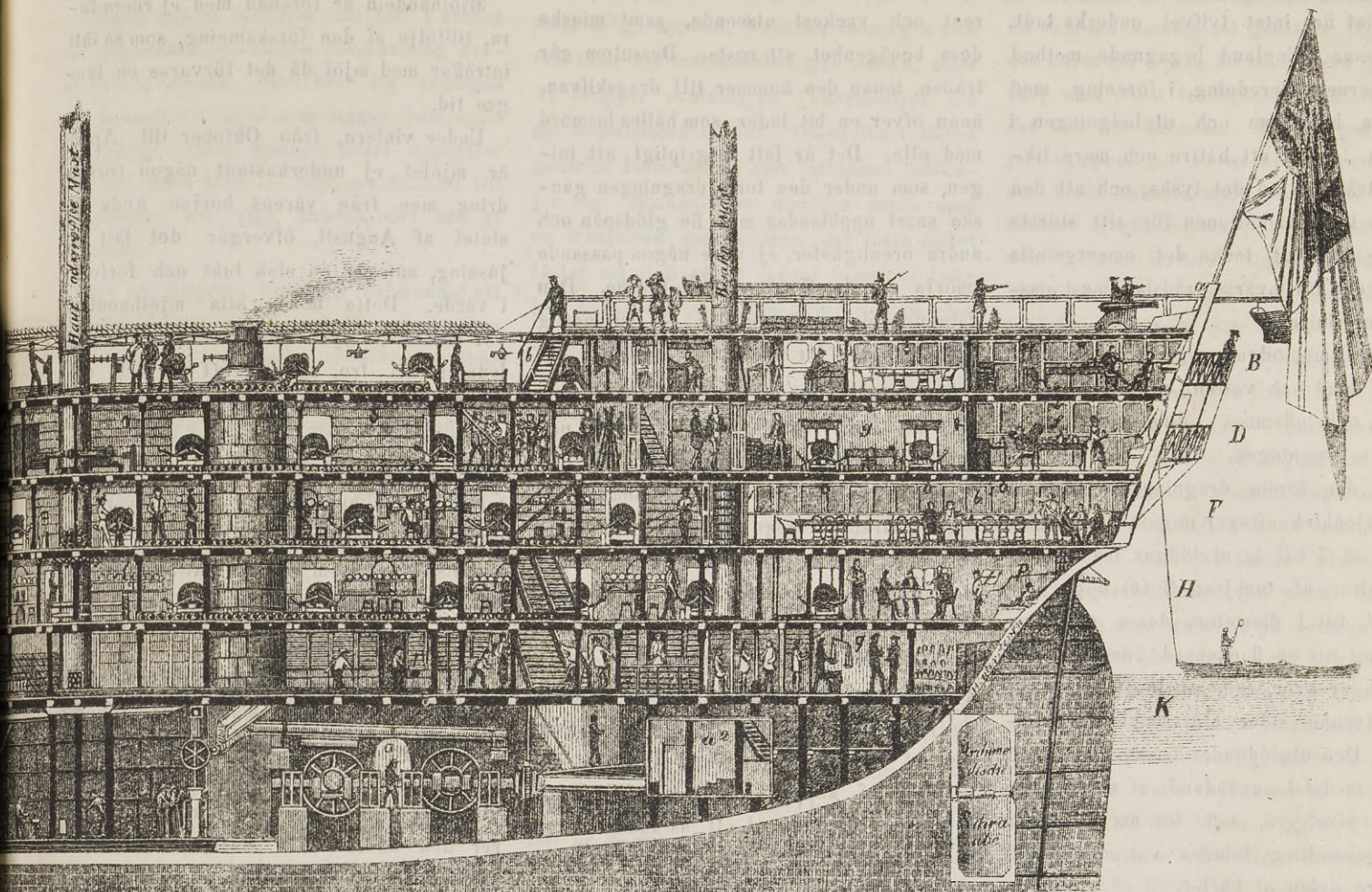
det minsta möjliga rum och så mycket som möjligt vara skyddad mot de fiendliga skotten.

Till denna mekanism egnade sig intet bättre än den archimediska skruften, så kallad efter dess uppfinnare, greken Archimedes, som lefde i tredje århundradet f. Chr. Flerfaldiga försök att begagna den saknades icke, dock lyckades det först vår landsman Ericsson att uttänka en egenomlig anordning, genom hvilken skruftens framtid såsom drivande kraft i praktiskt afseende blef försäkrad. Amerikanerne Ogden och Stockton framkallade derefter i förening med Ericsson till lif den regelbundna skruftskeppsfarten.

Vi tro oss föra förskona våra läsare för en i enskildheter ingående förklaring öfver skruftsystemet, ty vi måste då begagna oss af tekniska termer och, för att blifva förstådda, förutsätta förkunskaper i mekaniken och maskinväsendet, hvilka större delen af publiken icke ega. Derför torde den upplysning vara tillräcklig, att archimediska skruften befinner sig (såsom den också visar sig på vår afbildning af "Wellington") i

skeppets akterstaf, under vattnet, öfver en fortsättning af sjelfva kölen och erhåller sin omvridning medelst en lång från ångmaskinen i rotation försatt axel. Sjelfva skruften, som antingen är af smidt jern eller koppar, bildar blott en icke alldeles fullständig omgång, af flere (ända till sex) blad, hvilka stå uti en vinkel af 28 grader till hvarandra. Skruften vrides i skeppets längdrigtning, och på samma sätt som en vanlig skruf inborras i trä, borrar archimediska skruften sig framåt genom vattnet och sätter sålunda skeppet i rörelse. Vi hoppas med denna korta förklaring hafva tydligast gjort oss förstådda af våra läsare och gå nu att kasta en närmare blick på vår afbildning af "Wellington."

"Hertigen af Wellington" är en skruftångare af första klassen med 131 kanoner, 1000 mans besättning och 4209 tons last; dess längd 280 fot, dess bredd 60 fot, djupleken framtill är 57 och baktill 65 fot, så att det har en rymd af öfver 1 million kubikfot. Bokstäfverna A—B på vår afbildning betecknar öfra däck. Från yttersta relingen a till trappan b racker det upphöjda

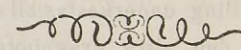
"The Duke of Wellington."

(Skärning.)

akter-däcket, den plats, från hvilken amiralen utdelar sina signaler och befallningar; under striden underhålla också härifrån sjösoldaterna handgevärselden. Amirälens och kapitenens jemte de öfriga officerarnes rum ligga under detta däck. Platsen från trappan b till stormasten c kallas halfdäcket och kan på sätt och vis anses för skeppets paradplats; härifrån utgå befallningarne om skeppets manövrer. Emellan stormasten c och fokmasten d ligga i förråd nödmaster, vaper och dylikt. Platsen från fokmasten till skeppets förstaf kallas fördäcket, och är bemannadt med de dugtigaste sjömännen. Från öfra däck föra flera trappor ned till hufvuddäcket C—D; f är befälhafvarens kajuta, g amirälens matsal, till hvilken stöter salongen o. s. v.; härtill slutar sig halfdäcket i samma utsträckning som på öfra däck, under det att hela den öfriga delen af hufvuddäcket kallas galleri; h är det stora vattenfatet för dagligt behof, i köket. Mellan däck E—F innehåller i bakre delen under l officerarnes matsal och deras kajutor emellan kanonerna; m är gångspelet, med hvilket det 101 centner tunga ankaret

lyftas; n sjukrummet och o apoteket. På detta däck uppehålla sig företrädesvis marinsoldaterna. Bokstäfverna G—H beteckna det hvälfda eller kanondäcket, som är grofvast bestyckadt. Detta däck är till största delen upplåtit till skeppsmanskapet, mellan kanonerna stå matborden, i takets bjelkar äro hängmattorna fästade; p konstaplarnes kajuta. Under däck I—K slutligen ligger 2 fot under vattenytan och är sålunda mörkt, det upptages af förrådsrum och besättningens bagage; q är proviantmästarens rum, r skeppskadetternas (midshipmännens) mess, till hvilket stöta t och u alla slags förrådsrum; v är krutkammaren (krutdurken) uti hvilken de största försigtighetsmått äro träffade, så att det, om fara är förhanden, genast kan sättas under vatten, utan att derigenom fördärfva krutet, allendestund detta befinner sig uti hermetiskt tillslutna lädor af zinbleck; y är vattenmagasinet, som består af behållare af 100 tunnors innehåll, här är likaledes plats för vinförrådet; i rummet z ligger salt och annan torr proviant förvarad; a¹ och a² äro det för maskinens eldning bestämda ut-

rymmet, och härintill stöter slutligen a³ brödmagasinet.

Fabrikation af jerstråd i England.

Af Direktör Tunner.

Hvarje större Engelsk trådfabrik använder flere utländska jernsorter, som både till beskaffenhet och pris äro olika. Det utländska jern som användes till trådfabrikationen tages dock mest ifrån Sverige och Norge, och beredes derstädes af hvitt, om så behöves raffineradt tackjern, färgadt enligt den så kallade Lancashire-metoden, sammansvetsat uti gasflammugnar och uträckt under hammare som oftast äro ganska tunga. Detta jern utvalsa uti de Engelska tråd-valsverken med användande af ganska låg värmeegrad, och aflemnas genast derpå till tråd-dragningsverket. De bästa sorterna af det Engelska tråd-jernet färskas på fullkomligt likartadt sätt af raffineradt käckstäckjern, uti små tillslutne hädar medelst användande af trädskol, sammantryckes under

tunga hammare och uträckes sluteligen. Dessutom användes äfven en stor mängd puddlingsjern, isynnerhet af de bättre sorterne. Det är intet tvifvel underkastadt, att ju denna i England begagnade method för trådjernets beredning, i förening med de tunga hamrarna och utglödningen i flammugn, lemna ett bättre och mera likformigt trådjern än det tyska, och att den Engelska trådfabrikationen för sitt största företråde har att tacka det omsorgsfulla valet af det för hvarje trådslag mest passande materialjern.

Den först utglödade valstråden renskas med sand och vatten, uti cylindrar af tackjern, och aflemnas sålunda förberedd till första dragningen.

Efter den första dragningen (hvarvid trådens tjocklek aftager ungefärligen i förhållande af 7 till 4) utglödgas tråden åter uti cylindrar af tackjern, 7 fot höga och $2\frac{1}{2}$ — $3\frac{1}{2}$ fot i diameter; dessa cylindrar befinna sig uti en flammhård försedd med kupa och dragrör, samt så inrättad att lägan på tvenne sidor slår omkring cylindrarne. Den utglödade tråden betsas uti trädskål medelst användande af mycket utspädd svafvelsyra, och för att påskynda denna behandling inledes vattenånga uti den nedre delen af kärlet.

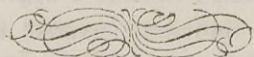
Då tråden är tillräckligt betsad afsköljes den väl uti kallt, eller ännu bättre i varmt vatten, torkas uti fria luften och aflemnas till andra dragningen. Skall tråden vara färdig redan efter andra dragningen, så omröres den betsade tråden med kalkvatten för att bättre bortskaffa syran; denna behandling underkastas all slag gröfre tråd före den sista dragningen. Dessa arbeten förnyas 2—3 gånger efter hvarandra, ända till dess tråden blifver färdig att aflemnas såsom en viss nummer af gröfre tråd, eller som material för de närmast finare trådslagen. I detta sednare fall drages tråden flere gånger efter hvarandra genom dragskifvan innan den åter utglödgas. Dragskifvan, som alltid är af gjutjern, smörjes härvid endast med talg eller med något likartadt fast fett, och man be-tecknar detta slags tråddragning med uttrycket "den torra dragningen," i motsats till "den våta dragningen," hvilket sednare förlarande användes vid tillverkning af de finare trådsorterna, som då de uppnått en viss finhet, (ungefärligen $\frac{1}{2}$ linies tjocklek) alldeles icke mer utglödgas.

Under den våta dragningen befinna sig trådkransen jemte dess haspel uti ett kärl med något sur öljäst, ofvanför hvilken är

ett lager af bomolja. Öljästen och oljan tjena till att rena och smörja tråden, och bidraga väsendteligen till att gifva den ett rent och vackert utseende, samt minska dess benägenhet att rosta. Dessutom går tråden, innan den kommer till dragskifvan, ännu öfver en bit läder, som hålles insmord med olja. Det är lätt begripligt att talgen, som under den torra dragningen ganska snart uppblandas med fin glödspån och andra orenligheter, ej vore någon passande smörja för de finare dragskifvorne. Den våta dragningen är därför en väsendtlig egendomlighet för de finare trådslagen.

Vid tillverkning af ganska fin tråd som derjemte skall erhålla betydlig längd, och vidhvilken dragning dragskifvan, till följe af sistnämnde omständighet nödvändigt skulle märkbart vidga sig, innan tråden till hela sin längd blifvit dragen igenom, tager man utom den våta dragningen ännu ett annat konstgrepp till hjälp. Den fina tråden doppas nemligen före dragningen uti en utspädd lösning af kopparviktriol, och afsköljes derefter genast med rent vatten, medelst hvilken behandling ett tunnt öfverdrag af koppar bildas uppå tråden. Detta har till ändamål att åstadkomma att icke jernet, utan den vida mjukare kopparn fastnar vid kanten af öppningen i dragskifvan, och att denna därför ej angripes oaktadt tråden utdrages. Den förkopprade tråden drages flere gånger efter hvarandra genom allt finare öppningar, hvarvid kopparhinnan till slut afspjelkes, och tråden således blifver ren utan vidare tillgörande; skulle deremot kopparhinnan ej på detta sätt fullständigt bortskaffas, eller i fall detta ej skulle ske tidigt nog, så drages tråden en gång med försigtighet torr genom skifvan, hvarvid kopparhinnan genast afskiljer sig. Kopparn verkar härvid följaktligen endast såsom smörja för att skona dragskifvan. Härigenom förklaras lätt jemheten af de finare trådslagen, uppå hvilka man ibland ännu kan varseblifva ett svagt, rödaktigt skimmer af koppar. Ju finare och hårdare tråden är, desto nödvändigare är det att taga sin tillflykt till detta konstgrepp. — Enligt all sannolikhet har tillverkningen af förkopprad jerntråd gifvit första anledningen till uppsinnande af detta hjälpemedel.

Den finaste jerntråd, som författaren såg i England, hade $\frac{2}{1000}$ tum i diameter, den finaste messingtråd $\frac{1}{1000}$ tum.

Om förvaring af mjöl.

Af Husson.

Mjölhandeln är förenad med ej ringa fara, tillfölje af den förskämning, som så lätt inträffar med mjöl då det förvaras en längre tid.

Under vintern, från Oktober till April, är mjölet ej underkastadt någon förändring, men från vårens början ända till slutet af Augusti, öfvergår det lätt till jäsning, antager en elak lukt och förlorar i värde. Detta borde alla mjölhandlare väl betänka, i synnerhet som man har anledning att tro, det mjölet till och med vid temmeligen kall väderlek stundom förskämmas.

Men då man ej sällan af omständigheterna nödgas att en längre tid förvara sitt mjöl, så vilje vi här anföra några försigtighetsmått, genom hvilka iakttagande man, så vidt möjligt är, kan skydda sitt mjöl mot förskämning.

Det magasin, uti hvilket man om våren inlägger mjölsäckarne, måste vara fullkomligt torrt. Säckarne böra ej läggas ofvanpå hvarandra, utan måste ställas upprätt uti rader, så att den ena säcken ej berör den andra. Vid stark värme måste man uti säcken insticka en snod af jern, t. ex. en laddstock, för att undersöka huruvida ej dess innehåll börjat upphetta sig. I fall man då märker att mjölet börjat sammanklimpa sig och tagit värme, så måste man genast tömma säckarne, och först efter 24 timmar åter påfylla dem, eller också kastas säckarne på golvet och rullas omkring i olika riktningar, under det man derjemte belungar dem med stora vigter, för att söndertrycka de delar, som sammanklumpat sig och begyat jäsa.

Dessa försigtighetsmått äro högst nödvändige, ty så snart jäsningen inträffat, bildar allt mjölet uti säcken inom få dagar ett enda stycke, man måste då för att tömma säcken, hårdt bulka densamma, och emellan valsar eller qvarnstenar söndermala de uttagne klimparne, hvilket är kostsam och likväl aldrig återgifver mjölet sin forna godhet; det behåller då en lutartad smak, och kan icke mer användas ensamt för sig.

Det är lätt att inse, att sådant mjöl, äfven om det blandas med annat, nödvändigt måste meddela brödet sin skarpa smak; det sämsta är likväl, att det förlorat en del af sin närande förmåga, emedan somliga af dess beståndsdelar blifvit förstörde. Stärkelse blifver dock alltid kvar, och på grund häraf, kan man till stärkelsefabrikation an-

vända till och med helt och hållet förskämdt mjöl.

Skulle mjölet förvaras uti fat, i stället för uti säckar, så skulle förskämning deraf sällan inträffa. Man har sig nemligen väl bekant, att mjöl som ligger fritt uppå ett fuktigt ställe ganska snart upphettar sig, och inom kort tid tilltager från 12 till 14 procent uti vikt, hvarpå det hastigt skämmas.

Det uti Amerika brukliga förfarandet att inpacka mjölet uti fat, förtjenar därför efterföljd. Amerikanska regeringen har fastställt föreskrifter för bestämmandet af det till utförsel ämnade mjölets godhet, och låter af sakkunnige män besigtiga hvarje fat, för att utröna mjölets godhet, hvar efter fatet, i förhållande härtill, förses med särskild stämpel.

Nu förtiden vore det isynnerhet af vikt, att införa den amerikanska inpackningsmetoden, medan mjölet nu försändes till så vidt aflägsne orter. Detta är af allmänt intresse, emedan det ej ensamt är våra spekulanter som genom mjölets förskämning hafva att bära förlusten; de sälja det förskämda mjölet åt bagaren för billigare pris, och denne, lockad af så fördelaktige anbud, utsätter sig antingen för faran att förlora sina kunder eller att ådraga sig en svår anklagelse, isynnerhet ifall han vid degens beredning använder ett surt ferment, d. v. s. såkallad surdeg.

Konsumenten å sin sida köper ett mer eller mindre surt, och på närande beståndsdelar fattigt bröd, emedan det förskämda mjölet som förlorat en af sina närande ämnen, till följe deraf är ännu mindre närande än det grötsta kli.

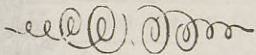
Det är naturligt att mjölet kan förderivas genom fuktighet, äfven om det inpackas uti fat enligt det amerikanska sättet, ifall det nemligen ombord på skeppen befinner sig uppå ett för fukt mycket utsatt ställe.

Teknisk Notis.

Sätt att undersöka huruvida Bomolje- (Fransk-) tvål blifvit försatt med talg. Af Limouzin-Lamothe. Bomoljetvål innehåller ej sällan mer eller mindre fast fett, och ofta försäljes äfven ren talgtvål som bomoljetvål. På följande enkla sätt kan hvar och en pröfva huruvida tvålen blifvit beredd med bomolja eller fast fett

— Man upplöser en del af tvålen uti ett halft dricksglas vatten; då tvålen blifvit fullkomligt upplöst, försättes lösningen med två eller tre matskedblad god ättika, eller 15 droppar svafvelsyra (victriololja), för att neutralisera alkalit. Omödelbart derpå grumlas blandningen och fettämnet afskiljer sig. Blandningen omröres sakta med en trädsticka vid hvilken det fasta fettet fäster sig, ifall något sådant finnes uti tvålen, under det att oljan flyter upp på ytan då blandningen någon tid fått stå orörd. I de flesta fall innehålla alla vanliga tvålarter en blandning af olja och fett, hvilken är mer eller mindre fast, allt efter som tvålen innehåller mer fett eller olja. Ofta afskiljes nästan endast fast fett, som då helt och hållet blifver hängande vid trädstickan. — Vid denna enkla pröfning måste man gifva akt på värmegraden; ville man anställa densamma uti värme, så skulle fettets öfvergå uti flytande tillstånd, och kunde då lätt förväxlas med oljan; i detta fall skulle man nödgas låta blandningen kallna, innan man bedömer resultatet. Det är därför bäst anställa försöket med en lösning af omkring +14 eller 17° Cels.

Österrikiska Internunciaturens bal i Constantinopel den 6 Februari.

En bal i Constantinopel! Der har man det egendomligaste af denna märkvärdiga verldsstad uttryckt i två ord. En bal i europeiska residensstäders fullaste glans och bästa smak vid gränsen af Asien, mitt ibland en befolkning, den der blott känner dansen såsom fanatiskt raseri hos sina dervischer, helt nära minareterna, från hvilken höjd Muezzins missljudande melodier tona till deras Allahs pris, i hvars namn asiatiska horder hemsökte christenheten med eld och svärd! Turkarne äro ännu i dag hvad de alltid varit; men på Peras höjder har Europa uppslagit sitt residens, och likasom Tempelherrarnes orden med sina olika tungor ledde korstågen, så regerar detta Pera med sina europeiska representanter honom, som är herre öfver den heliga grafven, från Donau till Nilens källor, från Balkan till Bagdads slätter. Under det att Halfmånen kämpar mot ryska batterier, och Allah och hans profet i moskeerna anropas om seger, dansar man

gladt och muntert på Peras höjder i hela medvetandet af orubbligt herravälde, huru än sakerna komma att gestalta sig. Detta års carneval firade blott tvenne gesandtskap med stora festligheter, det österrikiska och det franska. Ryska palatset, en jättebyggnad på Peras högsta punkt, vidt och bredt beherrskande staden, är detta år, likasom Hagia Sophia på andra stranden af det "Gyllene Hornet", tomt och öde. Dess invånare hafva dragit bort med det hopp att återvända som segrare och obestridda herrskare. Men äfven Rysslands obevekligaste motståndare lord Stratford-Redcliffe gaf detta år ingen fest. Hans gemål är i England, och han sjelf ligger nedrotad i sitt från de andra gesandtskapsboningarne långt aflägsna palats som en mullvad, funderande på verldsskakande planer. Det franska gesandtskapet gaf utom flera små soiréer en stor galabal, på hvilken massan af uniformer bländande ögat och nedtryckte underhållningen. Om den österrikiska internunciaturens trenne stora baler var den allmänna tankan enhällig, att man ännu aldrig i Pera hade njutit en så fullständig balnatt. Det var Wien, som, med hela sin gästfrihet och öfverlikneliga dansmusik, för en natt hade flyttat till Bosforen.

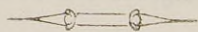

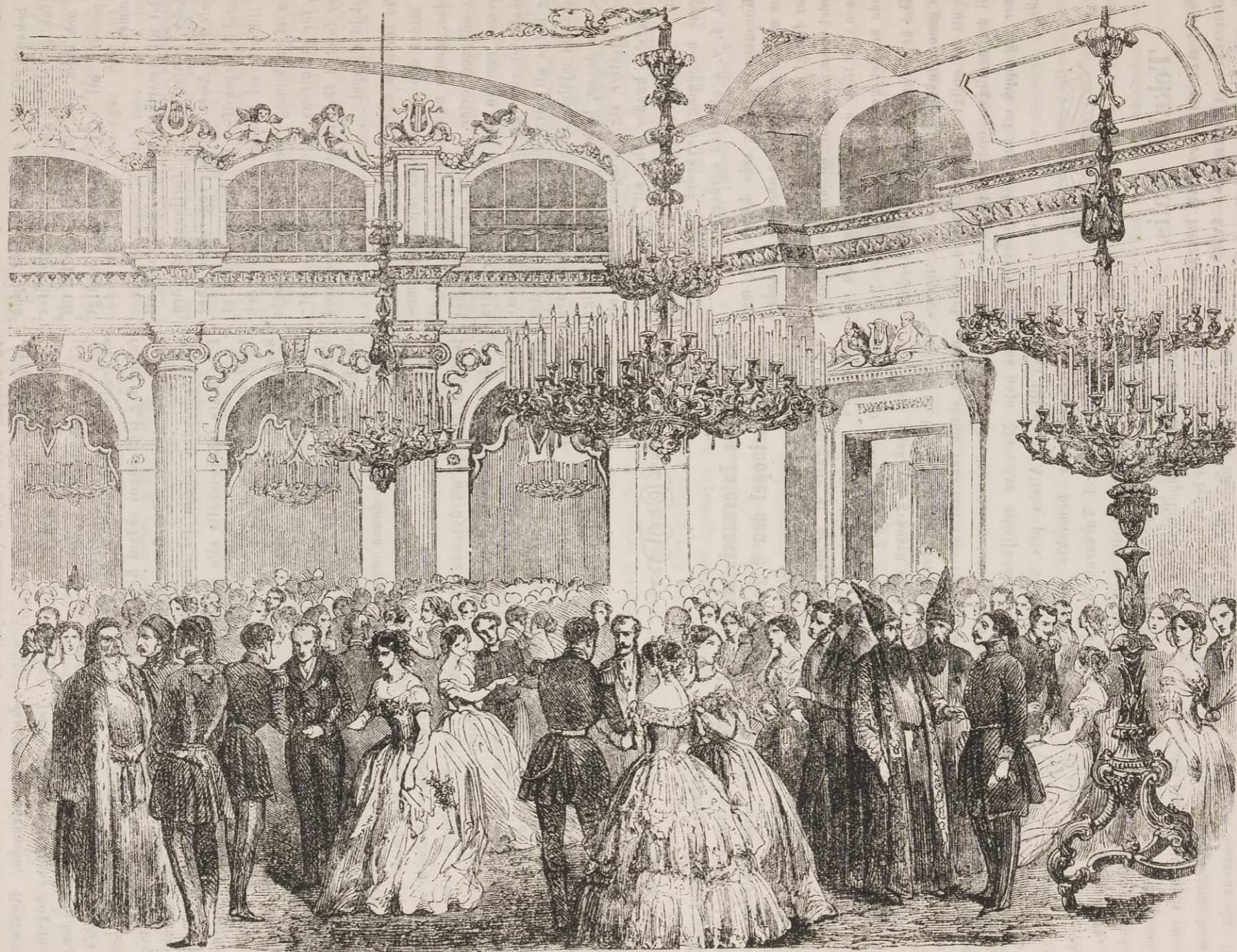
Helsning till Brittiska Eskadern då den först visade sig utanför Götheborg.

Charade.

N:o 4.

Var helsad, du Albions flagga,
som för's på mitt **första**, med lust,
af dina kasteller som vagga,
som bålverk, kring Skandiens kust.
Var helsad, du herrliga flotta,
som drifts af mitt **andra** och mod
åt Czaren att dödshugget mätta,
att böljan blir röd af dess blod.
Var helsad, ur klorna att rycka
på Örnen det blödande land,
som han, likt mitt **trede**, vill stycka,
med slagtarens öfvade hand.
Var helsad, du stolta Armada!
den största mitt **hela** väl såg
de beksvarta bringorna bada
i Kattegats brusande våg.
Var helsad! låt åskorna dundra
förfärligt i söder, i nord,
att Czaren må blekna och undra
om Jofur nedstigit till jord.

K. K. Österrikiska Internunciaturens bal i Constantinopel d. 6 Februari.

Nästa No utgifves den 21 Maj.

C. Petersens Officin 1854

Cornelia.

(Forts. fr. N:o 49.)

— Hvad har hänt dig, Harry? frågade ynglingen deltagande, i det han hjertligt räckte mig handen. I dag på morgonen väntade jag dig förgäfvets och nu finner jag dig blek, förstörd och försänkt i tankar. Hvad fattas dig?

— Jag har sett din syster Cornelia, svarade jag med en stämma, hvars darrning jag försökte dölja. I detta ögonblick kunde jag icke säga annat och det förekom mig, som om mitt hela tillstånd borde kunna förklaras med dessa få ord. Dessutom ville jag icke dölja mitt hjerta för Pietro.

Jag såg att ynglingen betraktade mig med förvirrade och tvetydiga blickar och tycktes vara i förlägenhet, huru han skulle tyda mina ord.

— Jag har tillfälligtvis träffat henne hos din fader, fortsatte jag därför, för att förekomma hans frågor. Han har sagt mig allt.

— Det gläder mig, sade Pietro med dröjande stämma, änskönt jag öppet måste tillstå, att min fader säkert icke gerna sett denna hemlighet upptäckt. Men hvarför gör åsynen af min syster dig så handfallen, så besynnerlig rörd? Jag förstår dig icke.

— Din syster är den skönaste och ädelaste qvinna, jag nånsin sett, svarade jag. Hennes anblick har uppfyllt mig med förvåning och beundran.

Pietro kastade på mig en egendomlig blick. Det låg uti densamma en viss ängslighet och räddhåga förenad med ett slags fruktan och misstroende. Han sade intet och jag fann det ganska naturligt, att han saknade ord. Icke heller hade jag behof af att höra honom tala. Jag gissade alla hans tankar. Jag kände allt det som kunde röra hans hjerta.

— Harry, sade han efter en paus, vi skola utförligare talas vid om den saken. Jag tror, att det är nödvändigt. Har min fader sagt dig, att Cornelia är bestämmd för klostret?

— Han har sagt mig det, svarade jag; men jag anser det för en orättvisa, ja nästan för ett brott att vilja för evigt undandra denna herrliga blomman från lycans solskens, lifvets fria luft.

Pietro hade tagit min hand. Jag trodde mig känna en sakta tryckning af hans

Han var rörd och såg eftertänksamt ned framför sig.

— Vi skola i morgon göra den öfverenskomne farten till Lido, sade jag. Då hafva vi bättre tillfälle att närmare behandla denna sak.

— Låt gå! afbröt han, ånyo tryckande min hand. Addio.

Han bankade på dörren. Jag ilade utför trappan, öfver den ensamma gården. Det var sent på eftermiddagen. Gå hem ville jag icke. Jag var för upprörd. Planlöst irrade jag omkring i de trånga gatorna, endast tänkande på Cornelia, endast seende hennes bild för mina ögon.

Jag hade, utan att veta det, kommit ända fram i närheten af Marcus-platsen, då någon plötsligen klappade mig på axeln.

— En herrlig tillfällighet! ropade en bekant stämma. Jag såg mig tillbaka. Det var Leopold von S.

— Jag var hos er, men utan att träffa eder hemma, fortfor han. Öfverallt har jag sökt, men utan att upptäcka ett spår af eder. Jag kommer just nu från café Florian, utgångspunkten för min upptäcktsresa. Jag hade redan uppgifvit tanken att träffa eder i dag, desto gladare känner jag mig nu genom att finna eder här. Men, min Gud, hvad är det för en fysiologi ni sätter upp! Man skulle tro, att den största olycka träffat er. Lyssna till min underrättelse och jubla med mig!

Jag måste i detta ögonblick hafva visat ett ganska egendomligt ansigte. Åsynen af den unge officern satte mig i den största förlägenhet. Jag hade lofvat honom, att i alla händelser underrätta honom om hvad jag upptäckte om den obekanta. Men, för att tillstå sanningen, så hade jag alls icke tänkt på honom, sedan jag sett Cornelia, sedan jag visste hvem den obekanta var. Skulle jag hålla mitt löfte, skulle jag säga honom allt, för honom upptäcka min bekantskap med familjen G.? Jag borde göra det; men hindrade mig icke på sammagång mitt gifna löfte till Giuseppe G. om den största tystlåtenhet?

Jag hade i min förvirring och bestörtning knappt tid att varseblifva den egendomliga blandning af glädje och förargelse, som visade sig på den unge Österrikarens ansigte. Dock lemnade han mig ingen tid, hvarken till att nogare observera honom, eller att öfverlägga, hvad jag hade att göra.

— Tänk er, utbröt han, under det han tog min arm och drog mig bort med sig, tänk er, huru lycklig jag är. Ni skulle redan hafva vetat det i tvenne timmar, om jag råkat er hemma. Vår obekanta är upptäckt. Vi känna hennes namn, hennes förhållanden och vistelseort!

Jag blef på det högsta öfverraskad. Hvilken märkvärdig tillfällighet hade låtit min vän på samma dag som jag upptäcka en så djup hemlighet? Och huru hade det för honom, utan den ringaste förbindelse med Cornelias familj, varit möjligt att erfara en hemlighet, som jag blott hade min bekantskap med Giuseppe, och till och med, trots denna bekantskap, blott en tillfällighet att tacka? Jag var på det högsta nyfiken. Tillika öfverföll mig en besynnerlig blandning af missnöje och glädje. Jag kände ett slags svartsjuka öfver upptäckten af en hemlighet, af hvilken jag ensam trodde mig i besittning; och å andra sidan glädde det mig, att Leopold von S. hade erfart Cornelias viselseort, utan att jag hade blifvit förrädare mot Giuseppe.

— Intet i världen har kunnat gå enkla-re tillväga! utbröt Leopold, som icke lemnade mig tid att uttrycka min förvåning. Det förtröt mig blott, att denne grefve R. hade kommit oss i förväg.

— Grefve R.? inföll jag öfverraskad. Jag började nu ana sammanhanget.

— Just han! svarade Leopold. Det tyckes nu en gång vara afgjort, att vi i denna angelägenhet alltid träffa tillsamman med honom. De sade mig dock, att ni i går på Giudecca haft ett litet möte, tillfölje hvaraf han afstätt från sitt förföljande. Men de känna ganska litet vår grefve. Genom dylika småsaker låter han icke afhålla sig från sina föresatser. Han hade väl lofvat er att vända tillbaka till sin gondol. Men han var aldrig sinnad att hålla sitt löfte. Tvärtom, han har med mycken förtjusning berättat oss, hvilket nöje det forskaffat honom att narra er. Han följde eder och såg uti hvilket hus den obekanta gick in. I dag på morgonen hade han naturligtvis intet skyndsammare att göra, än att fara öfver till Giudecca och göra efterforskningar. Han fann väl icke den obekanta sjelf, men deremot hennes värdinna, en gammal afsigkommen signora af förnäm familj. Hon bortvisade något torrt vår grefve, men det skrämde honom icke. I samma hus bor äfven en an-

nan familj. Grefven lät några zechiner springa och bragte slutligen folket att tala. Vet ni hvem den obekanta är? Det är dottern till en viss G., en ättling af den berömda familjen af samma namn, om hvars existens man här i Venedig alls icke har någon aning, och som helt och hållet tillbakadragen bor i ett hus vid Rio del Olio.

— Och grefve R. har den oegennyttia att säga eder allt detta? utbröt jag förvånad, och derjemte ytterst misslynt öfver det råa sätt, på hvilket slöjan hade blifvit bortsliten frå en så ömtålig hemlighet.

— Det är ju just det bästa af hela saken! svarade Leopold von S. skrattande. Grefven prålar med sin upptäckt, och jag är icke den ende, med hvilken han meddelat sig. Vi alla, hela officerskorpsen skola beundra hans skarpsinnighet. Vi hafva sagt honom, att han skadar sig sjelf, att han nu i oss har ett antal medtäflare, som icke är att förakta. Men han skratrar deråt, och pockar på sin personlighet, som skall förhjälpa honom till seger. Men låtom oss icke tänka på den narren, vi hafva blott sjelfva ondt deraf.

Min nyfikenhet hade gifvit vika för en djup missbelåtenhet. Jag tänkte på Giuseppe, på Pietro, på deras smärta, när de fingo se deras hemlighet upptäckt, ja, till och med sig sjelfva blottstälde för hela världens nyfikna ögon. Jag känd äfven ett slags farhåga för Cornelia, som så plötsligen blifvit föremål för den allmänna uppmärksamheten; ty det var ej att betvifla, att ryktet om denna upptäckt skulle göra sin rund i staden och sätta alla tungor i rörelse.

Leopold von S. märkte min ledsnad och frågade mig om oraken dertill. Jag kunde ej för honom yppa sanningen, att jag var förtörnad på grefven, som så skamligt missbrukat mitt förtroende.

— Och ni hoppas, att denna upptäckt skall gagna eder något? frågade jag derpå. Om familjen G. verkligen lefver så tillbakadragen som grefve R. försäkrar skall det icke då blifva en omöjlighet att närma sig både fader och dotter, jag tror, att fördelarne af denna upptäckt skola gå förlorade just genom de närmare omständigheter med hvilka den är förknippad.

— O, så illa är det icke, inföll den unge officer'n. Till en början veta vi nu åtminstone hvem den obekanta är. Hvad resten an-

går, så måste vi förlita oss på vår goda lycka. Det skall blifva omöjligt för den gamla G. att för oss stänga sin dörr, och likalitet skall han kunna hindra, att hans dotter blir bjuden till våra bästa sällskap. Ty om ännu den gamle G. är fattig, så bär han dock ett berömdt namn, och det öppnar för honom våra cirklar. Sedan börjar vårt prisfrieri om den sköna Cornelias ynnest — hon skall heta Cornelia —

— Och ni hoppas att gå med segern? afbröt jag honom, på det högsta plågad af den lätta ton, med hvilken han talade om en för mig så helig angelägenhet.

— Hvem vet! sade Leopold leende, i det han drog på axeln. Man måste försöka.

Jag teg. Jag hade ingen lust att fortsätta samtalen på detta vis. Jag kände min vän för väl, att han skulle annorlunda tala om Cornelia, om han något närmare kände förhållandena. Men jag sjelf vågade icke gifva honom någon upplysning, och icke längre i stånd att med honom fortsätta samtalen om detta föremål, tog jag afsked sedan han lofvat att underätta mig om resultatet af den plan man uppgjort emot Gjuseppe och hans dotter.

Det hade blifvit afton. Jag gick hem. I dag hade den mörkt azurblå himmeln, aftonrodnadens återsken på marmoralpalatsens tinnar, det gyllena strimmljus, som darrade på Lagunernas yta intet tilldragande för mig. Jag kände mig olycklig, missnöjd. Jag öfverlade, om den plan, som Leopold meddelat, verkligen vore utförbar. Ett ögonblick ansag jag det för möjligt, att Giuseppe kunde medgifva att åter vända tillbaka till världen och antaga de hyllningar, som man för hans dotters skull säkert skulle bringa honom. Men jag forkastade denne tanke, så snart jag i mitt minne återkallade bilden af denne mans fasta jernvilja. Det var att förutse, att Giuseppe skulle med stolthet afhöra och med köld afstå alla dylika anbud. Från detta håll var alltså intet att frukta.

Men det smärtade mig att se dessa ädla människors lugn, hvilket de förvärfvat mot umbärandets svåra offer, på ett sådant sätt stordt. Jag förutsåg Giuseppe och Pietros förargelse. Begge voro afvände från umgänge med världen, begge hade glömt att skicka sig i det hvardagsliga lifvets fordringar. Jag såg redan i andan om de strider och olägenheter, som för begge skulle uppstå genom sammanträffan-

det med människor som voro vanda att se alla rätta sig efter deras vilja. De djerfve, anspråksfulle, frivole österrikiska officerarne, och desse båda energiska, lidelsefulla karakter — hvilken olycka kunde icke uppstå af så fiendtliga elementers sammanstötande! Och Cornelia utan skydd, obekant med världen, ensam i denna kamp utsatt för förföljelsen af en mängd djerfva, segerstolta officerare, hvilkas fäfänga retardes af denna vädjostrid — hvad skulle det blifva af henne? Hvem skulle skydda henne? Hvem kunde ansvara för, att hon segerande skulle undvika alla de försåt, man ämnade utlägga för henne!

Dessa tankar oroade och plågade mig, då jag kom hem. Åter råkade jag Franceska i mitt rum. Hon hade aldrig kunnat välja något olyckligare ögonblick än just detta, för att låta mig känna hela tyngden af detta förhållande. Sedan jag hade sett Cornelia, hade mitt hjerta ej längre plats för någon annan, och ack! huru smärtsamt kände jag det icke, då jag i detta ögonblick måste erkänna, huru liten andel mitt hjerta haft i min förbindelse med Franceska!

Jag var så dystert stämd, att endast Franceskas ömhet och passionerade kärleksförsäkningar hindrade mig uti min föresats att säga, att jag ej längre älskade henne. Och dock borde jag hafva gjort det; ty att nära Franceskas passion för mig, var att ådraga mig sjelf en så mycket större fara. Vi borde nu hafva skiljts åt i stället för senare, då Franceska genom fortfarande af denna vår förbindelse liksom hade vunnit anspråk på mitt hjerta. Jag var för svag; jag lät mig dåra af hennes kyssar och smekord. Mitt hjerta var ännu icke tillräckligt stärkt i den rena kärlekens heliga eld, för att kunna löslita mig ur de band, som sammanhölls af den sinliga passionen.

Franceska berättade mig, att hon denna eftermiddag, på en fart till Malamocco, hade lärt känna en österrikisk grefve von R., en mycket treflig sällskapare. Han hade roat hela sällskapet med berättelsen om ett äfventyr, som haft till afsigt att få reda på en obekant dames namn och vistelseort, och hvilken han nu lärt känna som dotter till en viss G. — Franceska skratrade åt äfventyret och fann grefven rolig och intressant. Denna sista stöt i hjertat fattades mig blott ännu. Jag hade kunnat

gråta af ilska öfver grefvens munterhet, öfver vanhelgandet af Giuseppes och hans familjs hemlighet. Icke heller fann jag Franceska älskvärdare därför, att hon funnit grefven intressant. Jag sade, att jag var sjuk, och hon lemnade mig tidigare än vanligt; men utan att hafva en aning om mina inre känslor, och med hjertligt beklagande öfver min opasslighet.

Då hon gick, återvände minnet om den första afton, då jag råkade henne i mitt rum. Min aning hade blifvit sanning. Jag kände bitter ånger öfver denna förbindelse, och en svart, dyster skugga trängde sig emellan mig och henne, och tycktes varna mig. Denna skugga kände jag nu. Det var Cornelias bild, som kallade mig tillbaka från en bana, som för mig ej kunde blifva annat än farlig! —

Följande morgon, efter en orolig till hälften sömlös natt, gick jag till Rio del Olio. Pietro väntade mig redan. Giuseppe fann jag icke. Hans son sade, att han gått ut, hvilket högst sällan skedde.

Vädet var icke vackert. Himmeln var molndiger, och vinden var nästan väl stark, för att blott företaga en lustfärd. Men jag för min del gjorde härå intet afseende och Pietro tycktes icke heller deraf vilja afskräcka sig.

Vi gingo till Rialto-bryggan, dit jag hade beställt mina gondolierer. De gjorde visserligen invändningar på grund af det fula vädet; men likasom alla Venetianare skedde detta endast för att förskaffa sig dugliga drikspenningar, och sedan jag lofvat dem dylika, voro de snart färdiga med att, som jag bedt dem, nedtaga taltet, så att gondolen gjorde vinden mindre motstånd.

Jag satt med Pietro tiggande i gondolen, under det vi foro nedåt *canal grande*. Vinden susade öfver vattnet och krusade den annars så lugna ytan. Ibland föll äfven en regndrop; men ingen af oss bekymrade sig derom, och aldraminst jag, ty jag var så van att göra mina spatserfärder i dylikt väder.

Vinden blef visserligen starkare, då vi kommo ut på den öppna lagun, vi hade att genomskära för att hinna till Lido, den smala landtudd, som skyddar östaden för Adriatiska havets intrång. Men jag var just i en passande sinnesstämning för att finna nöje i att höra vågorna skumma och stormen susa. Jag tände en cigarr, lade

armarne i kors och betraktade tankfullt den skummande lagunen. Pietro satt bredvid mig. Icke heller han talade ett enda ord. Det var som om vi begge hade gjort hvarandra det löftet att icke tala förr än ett gynnsamt ögonblick löste våra tungband.

Jag hade sagt gondoliererna, att de icke behöfde anstränga sig, alldenstund vi icke hade brådtom. Af denna tillåtelse begagnade de sig också i fullt mått. De tycktes skämta med det upprörda elementet, och visade sin skicklighet uti, att lekande låta gondolen glida fram öfver de höga vågorna nästan lika lugnt, som om vi under det mildaste väder hade farit fram på en smal kanal. Således hände det, att vi först vid middagstiden hunno fram till Lido, dit vi annars väl kunnat komma på betydligt kortare tid.

Vi stego ur på Malamoccos vänliga strandbrädd och begåfvo oss till det der belägna bästa "albergo," hvarest jag requirerade en god måltid med några flaskor af det bästa cypervinet. Medan maten anrättades, gick jag med Pietro öfver till andra sidan af Lido, åt hafvet till. Det förskaffade mig alltid ett egendomligt nöje att skåda ut öfver den vida vattenytan, i synnerhet då den brusade och skummade som denna dagen. De breda vågor, hvilka dånande rullade upp på sanden och derefter dröjande åter drogo sig tillbaka, förfelade aldrig, genom sitt regelbundna återvändande, genom sitt taktmässiga, monotona brusande, att i min själ återställa ett visst lugn, till och med om jag vore än så upprörd och orolig. Jag kunde hela timmar betrakta vågornas lek, och äfven i dag skulle jag stannat bra länge, om icke Pietro påmint mig, att man sannolikt väntade oss i albergot.

Vi vände dit tillbaka. Dess makaroni voro förträffliga, parmesanosten doftade, och den friska, saftiga äggsaladen bidrog äfven att reta vår appetit. Men framförallt var det gamla cypervinet herrligt, och vi drucko det med fulla törstiga drag. Jag märkte snart, att Pietros kinder glödde, och att det starka, eldiga vinet icke förfelade sin verkan på honom. Men jag måste beundra det herravälde, som denne unge man hade ernått öfver sig sjelf. Hans ord förblefvo lugna och bestämda, hans tankar klara som alltid, och han talade litet, då jag ännu icke gaf honom tillfälle

att utförligare uttala sig öfver de föremål, med hvilka våra själar voro sysselsatta.

Efter slutad måltid, drogo vi oss tillbaka till ett mindre rum, för att intaga kaffe. Pietro tog plats i ena hörnet af en mjuk soffa, jag i det andra. Begge hade vi blifvit varma och upprörda. Cypervinet genomströmmade oss med en välgörande, mild eld. Ögonblicket till samtal tycktes nu vara kommit. Jag bröt först den tystnad, som vi begge ännu alltjemnt bibehöllo.

— Pietro, sade jag, du vet, att jag i går tillfalligtvis erfarit en hemlighet, som du och din far af orsaker, som jag högtaktar, hafva fördolt. I går lofvade du mig, att utförligare tala med mig om detta föremål. Därför tackar jag dig. Men jag vill icke tvinga dig, att med mig tala om familjförhållanden, dem du kanske måste förtiga. Ett ord af dig är tillräckligt, att för alltid ålägga mig tystnad. Men å andra sidan vill jag lika litet för dig dölja, att jag i dag längtat efter det ögonblick, då du skulle upplysa mig om ett föremål, som sysselsätter hela mitt hjerta. I alla fall skulle jag göra dig en fråga, som du på tro och lofven måste besvara. Dock derom mera sedan! Förut vill jag göra dig ett annat viktigt meddelande, som med denna angelägenhet står i noga samband, och hvilket kanske skall föranleda dig, att mot mig vara mera öppen, än det hittills varit din afsigt. Hör mig därför! Det är i Venedig icke längre någon hemlighet, att du med din fader lefver tillbakadragen vid Rio del Olio, att Giuseppe G. eger en gudasjön dotter, som hetter Cornelia och lefver förborgad på Giudecca.

Med ett häftigt utrop af öfverraskning och ovilja for Pietro upp.

— Hvem har kunnat förråda oss! utbröt han glödande af vrede. Nämna mig den eländige!

— Jag har det icke varit, ty jag vore kanske den ende du kunde misstänka, svarade jag rörd och deltagande. Om här vore fråga om en förrädare, då kunde det endast vara jag såsom den der känner eder hemlighet. Men det är ej så. Tillfället har åtagit sig förrädarens bedräfliga syssla. Du skall få höra!

Nu berättade jag från början af mitt sammanträffande med Leopold von S., följandet af den sköna obekanta, det för

två dagar sedan på Guidecca passerade, samt de försök, som grefve R. gjort för att erhålla visshet. Pietro hörde på mig med smärta, vrede och ovilja.

— O, min arme, arme fader! min arma syster! utbröt han med tårar i ögonen, sedan jag slutat. Hvilken sorg, hvilken smärta ären I icke utsatta för! Hvem hade kunnat tro, att en nyckfull tillfällighet skulle förråda vår stilla, förborgade hemlighet och så plötsligen blottställa oss för världens nyfikna ögon! Vår frid, vårt lugn, vår lycka är för alltid borta!

Jag försökte så godt jag kunde att trösta den helt och hållet i smärta försäkte ynglingen, änskönt jag sjelf kände samma sorg och bedröfvelse. Jag meddelade honom den plan, som de österrikiska officerarne uppgjort, för att förmå Giuseppe G. att införa sin dotter i sällskapslivet, och jag frågade honom, om han trodde att denna plan skulle lyckas.

— Aldrig ropade han häftigt. Du känner min fader ganska illa, om du tror, att Österrikarnes smicker skulle kittla honom. Han, med sitt stolta, gamla namn, anser sig i vår förfallna boning för mer, än guvernören i marmorpalatset, våra förfäders minnesstod! Nej, aldrig skall denna afsigt lyckas, och det är icke därför jag är bekymrad! Det smärtar mig blott, att min faders lifslänga bemödanden att försäkra sig om ett lugnt, afsöndradt, från främmande spejarögon förborgat lif, nu så plötsligen skall finna dessa bemödanden på ett så ledsamt sätt tillintetgjorda, att min systers lugn hädanefter skall vara hotadt af en skara uppblåsta, inbilska narrar! Detta är min sorg, Harry, och du, som känner vårt lyckliga, fredliga lif, du skall förstå vårt bekymmer, då vi plötsligen se instörta öfver oss alla de motgångar och obehagligheter, som vi under många års ansträngningar hafva bemödat oss att afvärja!

— Ja, jag begriper din sorg, Pietro, sade jag, hjertligt tryckande hans hand, och då jag i går erfor det, som jag nu meddelat dig, blef jag likaså bedröfvad och bestört som du. Men jag har blifvit lugnare. Jag har hunnit till den öfvertygelsen, att alla bemödanden att störa eder frid, skola stranda mot din faders fasthet och jernvilja. Edert missöde kommer blott att räcka några veckor. Snart skall man tröttna vid att för eder utlägga snaror, hvilka I veten att undvika, och att besvä-

ra eder med besök och bjudningar på hvilka I skolen blifva dem svaret skyyldige. Man skall öfvertyga sig, att I ären dånade af annat ämne, än vanliga människor, och den österrikiska hettans halmlåga skall snart bortfladdra, utan att hafva tillfogat eder den ringaste skada. Allt hvad I hafven att göra, är att rusta eder med mod till att med bestämdhet bortvisa första angreppet af edert lugns störare. Är detta gjort, så skall sorlet snart tystna. Venedig skall snart finna ett annat föremål, som kan sätta de sysslolosa tungorna i rörelse och efter några få veckor skolen I åter komma att lefva i samma frid och lugn, som förut.

Mina föreställningar gjorde småningom intryck på den upprörde ynglingen. Han insåg, att jag hade rätt och att oväret snart skulle gå öfver, såvida Giuseppe förstod att ståndaktig motstå de första anfällen, och härför tviflade Pietro lika litet som jag. Pietro tackade mig till och med för mitt meddelande, hvilket satte honom istånd att förbereda hans fader på det som komma skulle, och det lyckades mig att helt och hållet lugna honom genom den försäkran, att ett sådant störande i längden skulle varit oundvikligt, och att det vore bättre att veta det vara öfver, än att vänta det under ledsnad och fruktan.

— Allt kommer att gå bra, sade jag med öfvertygelsens fasta ton, men tillika icke utan en hemlig afsigt, — om Cornelia är i stånd att motstå officerarnes lockelser och undvika de snaror, som man kommer att utlägga för henne.

— Min syster? utfor Pietro i det han reste sig och motte mig med en stolt, nästan ovillig blick. Min syster? Du känner icke henne, annars skulle du aldrig hafva yttrat dessa ord. Förr skulle Giuseppe sjelf blifva vacklande, än hon! Nej, Harry, för min syster fruktar jag lika litet som för mig sjelf.

Jag hade nu ernått min afsigt. Vi talade äntligen om Cornelia.

— Det måste vara en beundransvärd varelse, Pietro, sade jag, om hvilken du kan tala med en sådan tillförsigt och öfvertygelse. Förlåt mig, men jag har lärt känna många Venetianskor, och bland dem många, som tänka stort och ädelt. Men att flertalet af dem skulle vara i stånd att motstå en skara unga, rika, galanta kar-

lar, till och med om det vore österrikiska officerare, derpå tviflar jag.

Pietro kastade på mig en nästan föraktlig blick. Men jag var hänyekt öfver densamma; ty hvem kan draga i tvifvel, att mina ord hade den afsigten att förleda ynglingen till ytterligare meddelanden.

— Jag bör med lugn höra på dina tvifvelsmål, sade han; ty lika litet du, som någon annan, känner min syster! Men om du kände henne, skulle du falla på knä och bedja om förlåtelse för denna förörläppning, att hafva jemfört henne med flertalet af våra vanliga venetianskor.

— Förlåt mig, Pietro, sade jag. Jag känner henne icke och skall kanske aldrig komma att lära känna henne, så länge din fader säger sig vilja fortfara att utestänga henne från världen.

— Hvad har min fader sagt dig om Cornelia? frågade Pietro häpen.

Jag berättade för honom det passerade och upprepade de orsaker, Giuseppe uppgifvit för sitt handlingsätt. Pietro lyssnade tigande och uppmärksamt.

— Allt hvad din fader har sagt mig, så slutade jag, är godt och väl. Han försmär att öfverlemnna sin dotter åt en fattig patricier eller en rik borgare. Han vill skydda henne emot de förförelser, för hvilka hon uti en stad som Venedig är utsatt. Men, änskönt jag icke kan klandra hans orsaker, så finner jag dem dock för Cornelia sjelf grymma. Att i blomman af ungdom och skönhet vara dömd till ensamhet och förvisning, att smyckad med alla kropps- och själsföreträden tvingas att afsäga sig alla anspråk på lycka, är icke det grymt och onaturligt, Pietro? Jag känner icke din syster, jag har blott sett henne en enda gång; men detta korta ögonblick har varit tillräckligt att öfvertyga mig, att hon är ett natureas mästerverk och så väl i andligt som kroppsligt afseende en sällsynt perla bland vår försummade och sjuckna dameverld. Är det icke ett brott att begrava en sådan qvinna, som kunde vara ett lysande möster för alla andra, uti ett klostrets mörker, att för alltid undandra henne ett lif, på hvilket hon har rättmätiga anspråk?

Pietro svarade icke, men mina ord tycktes icke hafva förfelat ett åsyftadt intryck. Han blef sittande eftertänksam och allvarsam.

(Forts.)

